

опредѣленіе при връзкѣ *е* а при подразумеваемый прилогъ — *достойнъ*; така сѣщо кога кажѣ: *азъ съмъ въ бѣдѣ*, тука въ бѣдѣ не е опредѣленіе при връзкѣ *съмъ* а при подразумеваемый прилогъ — *испадналъ*.

З а б ѣ л ѣ ж в. При връзкѣ-тѣ нѣкой пѣть ся притуря отрицателна чѣстица *не* за да отрѣче потвържденіе-то, че качество - то отъ прилога приличя на подлога.

150. Подлогъ, прилогъ и сказуемо, кога имѣтъ при себе опредѣленіе, наричатъ ся *опредѣлени*, а кога нѣмѣтъ — *неопредѣлени*.

151. Подлогъ-тѣ и прилогъ-тѣ бывать: *прости* и *сложни*.

152. Подлогъ е простъ кога-то изричя единъ само прѣдмѣтъ или нѣколко прѣдмѣта отъ единъ видъ, земены вкупъ: *трьпѣникъ-то е добродѣтель*; *добродѣтель-та е похвална*. Въ тыя прѣдложенія подлози: *трьпѣникъ* и *добродѣтель* сѣ прости.

153. Сложенъ подлогъ е, кога - то ся говори за много прѣдмѣты не отъ единъ видъ; напр. *Вѣра, надѣжда и любовь сѣ три богословскы добрины*.

154. Простъ прилогъ и просто сказуемо е, кога - то показва едно качество на прѣдмѣта; като: *слънце-то е свѣтло*; *чловѣкъ мысли*. Тука прилогъ *свѣтло* и сказуемо *мысли* сѣ прости.